

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Tomáše Kocourka a soudkyň Evy Šonkové a Sylvie Šiškeové v právní věci žalobkyně: **Pharmacopea CZ s. r. o.**, se sídlem Rybná 716/24, Praha 1, zast. doc. JUDr. Danou Ondřejovou, Ph.D., advokátkou se sídlem Bělehradská 299/132, Praha 2, proti žalovanému: **Ústřední inspektorát Státní zemědělské a potravinářské inspekce**, se sídlem Květná 504/15, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2019, č. j. SZPI/BM183-20/2019, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 5. 2023, č. j. 3 A 20/2020-126,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalobkyně dováží a prodává doplňky stravy založené na extraktech z hub. V souvislosti s touto činností byla Státní zemědělskou a potravinářskou inspekcí, Inspektorátem v Praze (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 29. 8. 2019, č. j. SZPI/BM183-17/2019, shledána vinnou spácháním 5 přestupků, které naplňují znaky celkem 3 skutkových podstat. Za to jí byla uložena úhrnná pokuta ve výši 50.000 Kč.

[2] Na svých internetových stránkách *www.superionherbs.cz* nabízela potraviny, které souhrnně označila jako *Medicínální houby*. Žalobkyně zde uvedla léčebná tvrzení. Konkrétně

že se jedná o *léčivé houby*, které *působí imunostimulačně*. Bývají proto užívány preventivně jako doplněk *léčby* a *léčebně ve smyslu imunomodulace např. při protirakovinné léčbě*. Za léčebné tvrzení považoval správní orgán I. stupně již samotné označení *medicinální*. Žalobkyně však v prezentaci nesmí připisovat potravině, kterou jsou i doplňky stravy, vlastnosti umožňující zabránit lidské nemoci, zmírnit ji nebo ji vyléčit, ani na tyto vlastnosti odkazovat. Těmito tvrzeními proto porušila čl. 7 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1169/2011 ze dne 25. 10. 2011 o poskytování informací o potravinách spotřebitelům (dále jen „nařízení č. 1169/2011“). Naplnila tak skutkovou podstatu přestupku podle § 17 odst. 2 písm. b) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích (dále jen „zákon o potravinách“).

[3] Žalobkyně na internetových stránkách dále nabízela doplněk stravy, o němž sdělila, že *harmonizuje metabolismus a proces trávení*, a dále u něj uvedla pojmy *adaptogeny* a *tonizery*. To považoval správní orgán I. stupně za zdravotní tvrzení, které však nebylo schválené. Žalobkyně proto porušila čl. 10 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1924/2006 o výživových a zdravotních tvrzeních (dále jen „nařízení č. 1924/2006“). Tímto jednáním naplnila skutkovou podstatu přestupku podle § 17 odst. 2 písm. c) zákona o potravinách.

[4] Tři přestupky se týkají toho, že žalobkyně nevyhověla opatřením přijatým správním orgánem I. stupně během provedených kontrol. Jimi bylo žalobkyni uloženo, aby, stručně shrnuto, zajistila odstranění léčebných a zdravotních tvrzení uvedených v předchozích dvou bodech. Vzhledem k tomu, že tak neučinila (resp. učinila tak pouze zčásti), naplnilo její jednání znaky skutkové podstaty přestupku podle § 11 odst. 1 písm. c) zákona č. 146/2002 Sb., o Státní zemědělské a potravinářské inspekci.

[5] Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně se žalobkyně odvolala. Žalovaný její odvolání zamítl a rozhodnutí potvrdil. Proti tomuto rozhodnutí se následně žalobkyně bránila žalobou podanou k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Ten žalobu v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

[6] Městský soud se neztotožnil s námitkou, že průměrný spotřebitel nemůže nabýt dojmu, že žalobkyní prodávané doplňky stravy jsou lékem. Léčebná tvrzení jsou obecně zakázána. Pouze ve výjimečných případech, kdy není žádných pochyb, že potravinu není zaměnitelná s lékem, může být léčebné tvrzení nezpůsobilé uvést spotřebitele v omyl. To ovšem není tento případ. Žalobkyně zjevně chtěla navodit dojem, že produkty mají přinejmenším preventivní vlastnosti, a tedy že se jedná o léčivo.

[7] Městský soud se neztotožnil ani s namítaným porušením zásady předvídatelnosti správního rozhodování, kterou měla založit dvě rozhodnutí civilních soudů ve věci návrhu na nařízení předběžného opatření. Posouzení protiprávnosti užívání tvrzení *medicinální houby* je součástí rozhodování o vině za spáchání přestupku, kterou hodnotí příslušné správní orgány samostatně. Kromě toho rozhodnutí o nařízení předběžných opatření nejsou rozhodnutími ve věci samé. Na dvou rozhodnutích navíc nelze založit zásadu předvídatelnosti.

pokračování

[8] Ani argumentace legitimním očekáváním není přiléhavá. Skutečnost, že ostatní subjekty jednají nezákonně (tedy používají závadná tvrzení), neopravňuje žalobkyni, aby tak činila také. Navíc její tvrzení, že správní orgány byly v případě společnosti TCM POINT s. r. o. neaktivní, není pravdivé. Také jí nařídily, aby odstranila reklamy obsahující spojení *medicinální houby*. Společnost byla rovněž shledána vinnou ze spáchání přestupku.

[9] Městský soud se neztotožnil ani s námitkou, že nebyl naplněn znak společenské škodlivosti přestupku. Žalobkyně svým jednáním jednoznačně zasáhla právem chráněný zájem na ochraně spotřebitele. Nejpozději v září 2018, resp. březnu 2019 si musela být vědoma, že jedná protiprávně. Byla jí totiž uložena opatření k odstranění léčebných a zdravotních tvrzení. Proto nemůže obstát argument, že jednala v souladu s usneseními civilních soudů. Přitěžující okolností je naopak to, že žalobkyně je speciální recidivistkou. Legitimní očekávání nemůže žalobkyni založit ani to, že její konkurence některá vadná označení taktéž používá.

[10] Závěrem žalobkyně brojila proti druhu a výměře správního trestu. Podle městského soudu však žalovaný nevybočil z mezí správního uvážení. Korektně totiž zhodnotil všechny okolnosti (recidivu žalobkyně, nevyhovění uloženým opatřením) a uložil pokutu ve výši 0,1 % z horní hranice sazby, což lze považovat za přiměřené.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření k ní

[11] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost, jejíž důvody podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[12] Žalobkyně se nejprve vyjadřuje k naplnění formální a materiální stránky přestupku. Podle ní se minimálně v případě některých tvrzení nejedná o tvrzení léčebné ani neschválené zdravotní tvrzení. Výslovně zmiňuje tato tvrzení: *působí imunostimulačně, harmonizují metabolismus, proces trávení, adaptogeny a tonizery*. Městský soud pochybil, neboť neposuzoval každé z těchto tvrzení zvlášť, a to z pohledu průměrného spotřebitele. Minimálně výše uvedená tvrzení jsou natolik obecná, že je průměrný spotřebitel musel hodnotit pouze jako reklamní nadsázku. Žalovaným uváděné výroky v článku „*Jak pociťovat medicinální houby*“ pouze popisují účinky produktů. Proto by se mělo jednat nanejvýš o zdravotní, nikoliv léčebné tvrzení.

[13] Tvrzení *medicinální houby* Nejvyšší správní soud neshledal v rozsudku ze dne 27. 2. 2023, č. j. 8 As 212/2021-53, přípustným. Nicméně se jednalo o informace, které tvořily logo prodejce a byly umístěny přímo na obalu výrobku, tedy v zorném poli výrobku podle bodu 41 preambule nařízení č. 1169/2011. V tomto případě je však situace odlišná, neboť tvrzení je pouze na internetových stránkách.

[14] Stěžovatelka v žalobě poukazovala i na vymezení relevantního zákazníka. Tím se městský soud ovšem nezabýval. Jde o to, že většina stěžovatelčiných zákazníků používá

produkty na podporu svého imunitního systému nebo jako prevenci. Je naopak nepravděpodobné, aby se uživatelé těchto potravin domnívali, že se jejich konzumací mohli některého ze zdravotních problémů zbavit nebo se před ním uchránit. Průměrný spotřebitel těchto potravin si je vědom jejich „léčivých“ účinků. S těmito námitkami se žalovaný vypořádal pouze tak, že léčebná tvrzení jsou zakázána absolutně, a proto se kritériem průměrného spotřebitele (či zvláště zranitelného spotřebitele) není třeba zabývat. To je ovšem v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Městský soud již toto hledisko použil, tím ovšem nemohl napravit předchozí postup žalovaného.

[15] Žalovaný ve svém rozhodnutí vycházel z předpokladu, že produkty si kupují zvláště lidé se zdravotními problémy. Poukázal i na to, že stěžovatelka tento předpoklad dostatečně nevyvrátila. Podle stěžovatelky tomu je ovšem přesně naopak. Je to právě žalovaný, kdo měl zmíněné skutečnosti osvědčit. Neexistuje žádná zákonná domněnka, že by tomu tak mělo být. Žalovaný tak ovšem neučinil a u všech produktů pouze předpokládal, že tomu tak je. Zřejmě na základě zmínky stěžovatelky o jednom konkrétním onemocnění, což ovšem není dostatečné. V tomto směru by proto mělo být doplněno dokazování.

[16] Rozhodovací praxe soudů vychází z toho, že zdravotní tvrzení lze užít i u doplňků stravy, a to včetně tvrzení týkajícího se rizika onemocnění. Stěžovatelka předložila v tomto směru několik soudních rozhodnutí. Jedná se sice o rozhodnutí civilních soudů o návrzích na nařízení předběžného opatření, ale to z nich nedělá rozhodnutí druhé kategorie. I v nich jde totiž o výklad hmotného práva. Specifika těchto rozhodnutí se týkají toliko zjišťování skutkového stavu, odlišnosti jsou tedy pouze procesního charakteru. I v tomto řízení je třeba, aby žalobce osvědčil samotný nárok. Navíc soudy v rozhodnutích posuzovaly všechny tři podmínky naplnění generální klauzule nekalosoutěžního jednání podle § 2976 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. Za jednání rozporné s dobrými mravy lze přitom považovat i porušení norem veřejného práva se soutěžním dopadem. Soudy tedy musely posuzovat i otázku souladnosti jednání s pravidly potravinového práva. To ostatně zmiňuje výslovně i Vrchní soud v Praze v předkládaném usnesení. Je sice pravda, že v tomto řízení jde o otázku viny, kterou si příslušné orgány musí vyřešit samostatně. Posouzení naplnění znaků skutkové podstaty se však neděje „ve vzduchoprázdnu“. Musí být předvídatelné a nemělo by vést k nedůvodným odlišnostem v rozhodovací činnosti jednotlivých orgánů.

[17] Dále stěžovatelka rozporuje naplnění materiální stránky přestupku. Městský soud tuto její žalobní argumentaci nepochopil přesně. Argumentuje totiž, že se stěžovatelka měla bez ohledu na rozhodnutí civilních soudů řídit uloženými opatřeními. Musela si být proto vědoma svého protiprávního jednání. To může být ovšem relevantní ve vztahu k naplnění materiálního znaku přestupku podle § 11 odst. 1 písm. c) zákona o Státní zemědělské a potravinářské inspekci. V rámci této námítky se však stěžovatelka zaměřovala na ostatní dvě skutkové podstaty. U nich je zcela ospravedlnitelné, že se spoléhala na názor civilních soudů a správní praxi správního orgánu I. stupně.

[18] Závěrem stěžovatelka rozporuje zákonnost a přiměřenost správního trestu. I když se jedná o ohrožovací delikt, je třeba vzít v potaz stěžovatelčin motiv. Stěžovatelka nejednala

pokračování

ve zlém úmyslu, ale řídila se rozhodovací praxí civilních soudů. Ty uvedly, že průměrný spotřebitel je u doplňků stravy opatrnější, a je tedy více citlivý na reklamní přehánění ohledně možných zdravotních účinků, a dále že označení *medicinální houby* není v rozporu s potravinovým právem. Žalovaný i městský soud navíc upřednostňují zájem na ochraně spotřebitele, aniž by zohlednily i ostatní právem chráněné zájmy.

[19] Žalovaný ve svém vyjádření navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta. Má za to, že jednotlivá tvrzení posoudil v kontextu, nikoliv izolovaně. To je podstatné z hlediska celkového vnímání spotřebitele. Proto by se neměla tvrzení posuzovat izolovaně, jak tvrdí stěžovatelka. Žalovaný neodmítal hledisko průměrného či zvláště zranitelného spotřebitele. Tuto námitku ostatně stěžovatelka vyvrací další námitkou, že žalovaný nedostatečně osvědčil, že výrobky budou vyhledávat spotřebitelé se zdravotními komplikacemi. Rozhodnutí civilních soudů o návrzích na nařízení předběžného opatření se zabývají zásadně tím, zda je třeba zatímne upravit poměry účastníků. Postačí, pokud návrhovaatel osvědčí svůj nárok, nemusí ho ale spolehlivě prokázat.

[20] Na vyjádření reagovala stěžovatelka replikou. Zdůrazňuje, že žalovaný neposuzoval jednotlivá tvrzení v celkovém kontextu, ale hromadně. Tvrdí-li, že hledisko průměrného spotřebitele zohlednil, nemá pravdu. Minimálně u léčebných tvrzení *medicinální houby* a *léčivé houby* tak bez jakýchkoliv pochybností neučinil, což je zjevné z odůvodnění jeho rozhodnutí. Dále stěžovatelka opakuje svoji argumentaci, že se měla zohlednit rozhodnutí civilních soudů o návrzích na nařízení předběžného opatření.

III. Posouzení kasační stížnosti

[21] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté Nejvyšší správní soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[22] Kasační stížnost není důvodná.

[23] Nejvyšší správní soud považuje za nezbytné nejprve vyjasnit, jakým způsobem je koncept průměrného (popř. zvláště zranitelného) spotřebitele zapojen do posuzování přípustnosti tzv. léčebných tvrzení a tzv. zdravotních tvrzení.

[24] Podle čl. 7 odst. 3 nařízení č. 1169/2011 informace o potravině nesmějí připisovat jakékoli potravině vlastnosti umožňující zabránit určité lidské nemoci, zmírnit ji nebo ji vyléčit, ani na tyto vlastnosti odkazovat. Formulace užitá v citované právní normě se současně považuje za definici tzv. léčebného tvrzení. Zmíněný zákaz se podle odst. 4 téhož ustanovení vztahuje i na reklamu.

[25] Definice léčebného tvrzení je, jak už to v případě právních norem bývá, dosti obecná. Není proto vždy snadné posoudit, zda určitá informace naplňuje definiční znaky, a tedy lze ji považovat za léčebné tvrzení. Nabízí se tedy logicky otázka, jakým pohledem mají správní orgány, resp. soudy přistoupit k subsumpci zjištěného skutkového stavu pod definici léčebného tvrzení vycházející z čl. 7 odst. 3 nařízení č. 1169/2011. Je třeba vyjasnit, zda je rozhodující to, jak reklamní sdělení vnímá správní orgán, resp. soud jakožto profesionál v dané oblasti, nebo jak jej vnímá spotřebitel, jemuž je určeno. Vzhledem ke smyslu právní regulace, která je zaměřena na poskytování informací o potravinách spotřebitelům, je rozhodné, zda průměrný spotřebitel je schopen obsah reklamního sdělení vyhodnotit tak, že obsahuje tzv. léčebné tvrzení. Takový závěr odpovídá stávající judikatuře Nejvyššího správního soudu, podle níž je třeba pro posouzení sporného tvrzení zkoumat, „*zda obsahem reklamního sdělení, které je třeba chápat jako celkové vyznění reklamy v celém kontextu slovní, grafické a zvukové složky reklamy, je výpověď o léčivých vlastnostech doplňku stravy. Nelze tedy vycházet pouze z explicitního reklamního vzkazu, který v reklamě zazní (tj. to, co je v reklamě skutečně řečeno či napsáno), nýbrž z toho, jak průměrný spotřebitel reklamní sdělení v jeho celku pochopí*“ (rozsudek ze dne 17. 1. 2014, č. j. 4 As 98/2013-88, č. 3022/2014 NSS, bod 31). Označení určitého sdělení jako léčebného tvrzení nezávisí na jednom konkrétním prvku posuzovaného sdělení, ale na jeho celkovém kontextu. Klíčové tedy je, zda dané sdělení ve spotřebiteli vyvolává dojem, že určitá potrovina má vlastnosti zmíněné v čl. 7 odst. 3 nařízení č. 1169/2011 (viz rozsudek NSS ze dne 2. 2. 2024, č. j. 10 As 136/2023-38).

[26] Na druhou stranu je ovšem rovněž třeba poukázat na to, že nepřípustnost léčebného tvrzení není vázána na podmínku, zda je schopno uvést spotřebitele v omyl, tedy působit klamavě. Nejvyšší správní soud tento závěr důkladně odůvodnil v rozsudku ze dne 12. 6. 2020, č. j. 5 As 219/2019-49, č. 4049/2020 Sb. NSS. Vyšel především z textu čl. 7 odst. 3 nařízení č. 1169/2011, odůvodnění tohoto nařízení a účelu právní úpravy. Poukázal na překonání závěrů dřívější judikatury, která je založena na tehdejší znění § 5d odst. 2 písm. d) zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy. Toto ustanovení zakazovalo pouze ta léčebná tvrzení, která mohla uvést spotřebitele v omyl. Nynější právní úprava obsažená v čl. 7 odst. 3 nařízení č. 1169/2011 zakazuje léčebná tvrzení bez dalšího. Není proto již třeba zkoumat, zda léčebné tvrzení mohlo uvést spotřebitele v omyl (bod 36 rozsudku). Pátý senát nicméně připustil, že v určitých výjimečných případech může být i léčebné tvrzení zcela nezpůsobivé uvést spotřebitele v omyl. K tomu musí být splněny dvě podmínky. Za prvé musí jít o potravinu, kterou dokáže spotřebitel běžně odlišit od léčiva. Za druhé musí být tvrzení natolik neuvěřitelné, že se jím žádný spotřebitel nemůže nechat zmýlit (viz bod 37 rozsudku). Na tyto myšlenky navázal desátý senát, který dodal, že „*[o]bejít zákaz používání léčebných tvrzení podle NSS nelze jen argumentem, že v dané věci jde o potravinu, kterou spotřebitel umí (třeba i bezpečně) odlišit od léčiva.*“ (rozsudek NSS č. j. 10 As 136/2023-38, bod 62).

[27] Lze tedy shrnout, že z hlediska léčebných tvrzení je významné, zda průměrný spotřebitel je schopen určitou informaci v celkovém kontextu prezentace potravin vyhodnotit jako odkaz na vlastnost této potravinu umožňující zabránit určité lidské nemoci, zmírnit ji nebo ji vyléčit. Naproti tomu není významné, zda je taková informace, kterou průměrný spotřebitel vyhodnotí po obsahové stránce jako léčebné tvrzení, způsobilá uvést

pokračování

jej v omyl, že potravina je léčivem. V tomto směru je proto irrelevantní argumentace stěžovatelky, že průměrný spotřebitel je schopen posoudit, že jí nabízené doplňky stravy (potraviny) nemají ve skutečnosti žádné léčebné účinky, a tedy že prezentovaná léčebná tvrzení představují pouze běžné reklamní přehánění (nadsázku). Zákaz užití léčebných tvrzení sleduje natolik významný veřejný zájem, jehož intenzita přesahuje intenzitu zájmu na zákazu „běžného“ klamání spotřebitele, že netoleruje nadsázku ani jiné „hry“ se spotřebitelem. Jedinou výjimku představuje situace, kdy musí být každému zcela zjevné, že doplněk stravy nemůže mít prezentované léčebné účinky.

[28] Zdravotní tvrzení je definováno v čl. 2 odst. 2 bodu 5 nařízení č. 1924/2006 jako tvrzení, které uvádí, naznačuje nebo ze kterého vyplývá, že existuje souvislost mezi kategorií potravin, potravinou nebo některou z jejích složek a zdravím. Rovněž ve vztahu k této definici platí, že je poměrně obecná a její aplikace na konkrétní skutkové okolnosti případu může vyvolat pochybnosti. I v tomto případě je třeba vycházet z toho, jak určité tvrzení vnímá průměrný spotřebitel, tedy zda na něj působí tak, že existuje souvislost mezi potravinou a zdravím. Zdravotní tvrzení nejsou zakázána absolutně, ovšem mohou být užitá pouze při splnění několika podmínek. Jednou z nich je, že se musí jednat o schválené zdravotní tvrzení. I při splnění těchto podmínek ovšem nesmí být pravdivé zdravotní tvrzení užito klamavě [čl. 3 písm. a) nařízení č. 1924/2006]. Správní orgány v nyní posuzované věci dospěly k závěru, že stěžovatelka užila při prezentaci prodáváných produktů tzv. zdravotní tvrzení, aniž by však byla schválená, tudíž nebyly splněny podmínky pro jejich užití. Správní orgány svůj závěr o naplnění skutkové podstaty přestupku nezaložily na tom, že by užitá zdravotní tvrzení byla klamavá.

[29] Stěžovatelka má do určité míry pravdu, že koncept průměrného spotřebitele nelze zcela vylučovat z úvah o tom, zda prezentované informace představují léčebné tvrzení, resp. zdravotní tvrzení. Nelze nicméně zcela přisvědčit její argumentaci, podle níž bylo třeba posoudit, zda sporná tvrzení, i kdyby je bylo možné považovat za léčebné tvrzení, resp. zdravotní tvrzení, byla způsobilá uvést spotřebitele v omyl, pokud jde o vlastnosti doplňků stravy. Stěžovatelka pomíjí čl. 7 odst. 3 nařízení č. 1169/2011 a jeho výklad zastávaný judikaturou, pokud jde o podmínku klamavosti léčebného tvrzení. Ve vztahu k zdravotním tvrzením se tato její argumentace míjí s důvodem, v němž správní orgány spatřovaly porušení podmínek jejich užití. Není jím klamavost zdravotního tvrzení, nýbrž to, že bylo užito neschválené zdravotní tvrzení. Z těchto důvodů je zcela bez významu, zda by schopnost prezentovaných tvrzení (ať již léčebných, nebo zdravotních) uvést spotřebitele v omyl měla být posuzována z hlediska průměrného spotřebitele, nebo zvláště zranitelného spotřebitele. Zmíněná argumentace by mohla být relevantní pouze v souvislosti s hodnocením, zda není dána výjimka dovozená v rozsudku č. j. 5 As 219/2019-49 (viz výše). Tato výjimka, jak bude vysvětleno níže, není v posuzované věci dána, a to ani při aplikaci mírnějšího konceptu průměrného spotřebitele, natož při aplikaci přísnějšího hlediska zvláště zranitelného spotřebitele.

[30] Po vymezení obecného právního rámce zákazu uvádět léčebné, resp. zdravotní tvrzení přistoupil Nejvyšší správní soud k vypořádání dílčích námitek stěžovatelky.

[31] Nejvyšší správní soud považuje za vhodné vyjádřit se k tomu, zda a případně do jaké míry je na věc aplikovatelný právní názor vyjádřený v rozsudku ze dne 27. 2. 2023, č. j. 8 As 212/2021-53. Podle stěžovatelky jsou závěry tohoto rozsudku nepoužitelné, protože jeho předmětem je posouzení tvrzení *medicinální houby*, které bylo uvedeno na přední straně obalu výrobku, tedy v zorném poli spotřebitele, a navíc v logu prodejce. V nyní posuzované věci bylo toto tvrzení uvedeno pouze na webových stránkách stěžovatelky.

[32] Předně, městský soud z rozsudku osmého senátu vyvodil pouze obecný závěr, že je významné, zda informace v jednotlivém případě vzbudí dojem, že se jedná o léčivo (bod 46 napadeného rozsudku). Dále z něj zjistil, že žalovaný učinil již právní kroky vůči stěžovatelčině konkurenci, která označení rovněž užívala (bod 50 napadeného rozsudku). I ze stěžovatelčiny kasační stížnosti je zjevné, že nenamítá nezákonnost rozsudku městského soudu, ale spíše se snaží vyjádřit k případné argumentaci Nejvyššího správního soudu.

[33] Stran tvrzení *medicinální* dospěl osmý senát k jednoznačnému závěru, že v jím posuzované věci se jedná o léčebné tvrzení. Samozřejmě je třeba zohlednit individuální kontext (viz rozsudek č. j. 10 As 136/2023-88, bod 36). V obou věcech je však kontext v zásadě stejný. Jedná se vždy o užití slovního spojení *medicinální houby* k označení podstaty doplňku stravy, jenž je založen na extraktech z hub. Podle osmého senátu přitom takové označení doplňku stravy vyvolává dojem, že má léčebné účinky. Na to nemá žádný vliv, zda stěžovatelka uvedla toto tvrzení na internetových stránkách, na kterých lze dané doplňky koupit (e-shop) a kde jsou prezentovány jejich vlastnosti za účelem podpory prodeje, či na samotném produktu.

[34] Stěžovatelčiny námitky stran nemožnosti aplikovat závěry rozsudku osmého senátu stojí zčásti na nesprávném skutkovém základě. Ve věci posuzované osmým senátem bylo slovní spojení *medicinální houby* umístěno jak na samotném výrobku, tak na internetových stránkách (viz bod 31 rozsudku osmého senátu). Samotné umístění daného pojmu hraje roli výhradně v části III.2.d) rozsudku *Umístění loga a dojem u průměrného nebo zranitelného spotřebitele*. Pouze tato část odůvodnění rozsudku osmého senátu tedy nemůže být sama o sobě použita na nyní projednávanou věc. Ve vztahu k částem odůvodnění, v nichž se osmý senát věnoval pojmu jako takovému, ovšem není dán žádný důvod, proč by Nejvyšší správní soud nemohl nyní z jeho závěrů vycházet. Článek 7 odst. 3 nařízení č. 1169/2011 ostatně nevymezuje léčebné tvrzení podle toho, kde je umístěno, ale charakterem sdělovaných informací. Odstavec 4 uvedeného ustanovení rozšiřuje zákaz uvádět léčebná tvrzení i na reklamu související s potravinou (doplňkem stravy). Z tohoto důvodu není relevantní ani to, zda je tvrzení součástí loga, či nikoliv.

[35] Není proto žádný důvod se od názoru osmého senátu odchýlovat. Slovo *medicinální* je třeba i v tomto případě považovat za léčebné tvrzení. Stěžovatelka neuvedla žádné věcné důvody, proč by tomu mělo být oproti případu jejího přímého konkurenta jinak. Stejně tak slovo *léčebné* je třeba hodnotit jako léčebné tvrzení. V tomto smyslu má totiž stejný význam jako slovo *medicinální* a jedná se o jeho synonymum.

pokračování

[36] Stěžovatelka namítá, že minimálně některá z jí uváděných tvrzení nemohla být léčebným ani zdravotním tvrzením. Dodává, že i pokud se rozsudek osmého senátu na věc vztahuje, pojem *medicinální houby* je pouze jedním ze slovních spojení, které je třeba posoudit. To je samo o sobě jistě pravda. Na druhou stranu pojem *medicinální houby* je v tomto případě do značné míry ústředním slovním spojením. Zastřešuje totiž všechny produkty, jichž se ostatní pojmy týkají. To je důležité i vzhledem k určení celkového kontextu dalších tvrzení.

[37] Další tvrzení se týkají toho, že medicinální houby obsahují aminokyseliny a vysoký obsah polysacharidů, které mají působit *imunostimulačně*. Proto mají být užívány preventivně jako doplněk stravy ve smyslu *imunomodulace*. Pro bližší porozumění je vhodné tyto dva pojmy vysvětlit. Imunomodulací je třeba rozumět ovlivnění imunitní reakce, a to buď ve smyslu posílení, či oslabení. Pokud dochází k posílení imunitního systému, lze hovořit o imunostimulaci (tento pojem je přitom průměrnému spotřebiteli srozumitelný, byť třeba pouze pasivně). Imunostimulace je tedy podkategorií imunomodulace.

[38] To, zda se jedná o léčebné tvrzení, je třeba hodnotit v kontextu. V tom má stěžovatelka pravdu. Nicméně již jí nelze přisvědčit v samotném posouzení kontextu těchto tvrzení. Tvrzení jsou použita v souvislosti s medicinálními houbami. Jinými slovy, stěžovatelka pomocí nich blíže vymezuje, jaké účinky medicinální houby mají. Pokud již samotný název *medicinální houby* navozuje dojem, že se jedná o léčivo, je zřejmé, že i jejich jednotlivé tvrzené účinky musí být hodnoceny obezřetněji a s přihlédnutím k tomu, že mohou rozvíjet toto ústřední léčebné tvrzení.

[39] Stěžovatelka navíc opakovala tvrzení na více místech svých internetových stránek. V jednom případě stěžovatelka dokonce spojuje medicinální houby s léčbou rakoviny: „*Bývají proto užívány preventivně jako doplněk léčby, a léčebně pak ve smyslu imunomodulace, např. při protirakovinné léčbě.*“ Podle této věty se medicinální houby používají ve dvou případech.

[40] Zaprvé se používají jako doplněk léčby a plní preventivní funkci. V tomto případě je třeba upozornit, že je nutné rozlišovat mezi léčebným tvrzením a tvrzením o snižování rizika onemocnění (tedy zdravotním tvrzením podle čl. 14 nařízení č. 1924/2006). Tato tvrzení se mohou v určitých situacích překrývat (viz rozsudek č. j. 5 As 219/2019-49, bod 22). V posuzovaném případě však o zdravotním tvrzení nelze vůbec uvažovat, neboť slovo *preventivně* není použito v kontextu snižování rizika onemocnění, ale je výslovně použito v kontextu, že medicinální houby doplňují léčbu. Jinými slovy, medicinální houby jsou součástí léčby (být jen doplňkovou). Není přitom rozhodné, že není výslovně uvedeno, k léčbě kterých nemocí se používají (viz rozsudek č. j. 8 As 212/2021-53, bod 54). Tvrzení, že se doplněk stravy používá při léčbě, totiž vyvolává dojem, že se jedná o léčivo.

[41] Zadruhé se mají používat léčebně, přičemž stěžovatelka výslovně zmiňuje, že se tak děje např. při léčbě rakoviny. V této druhé části věty již stěžovatelka bez jakýchkoliv pochybností hovoří o medicinálních houbách jako o léčivu. Je-li v tomto kontextu výslovně řečeno, že se tak děje pomocí *imunomodulace*, je zjevné, že tvrzení bude spotřebitel hodnotit

i v jiných částech stěžovatelčiných internetových stránek jako tvrzení léčebné (stejně jako pojem *imunostimulace*, který je jeho podkategorií). Na všech místech, kde se tato tvrzení nachází, jsou totiž uvedena v podobných souvislostech.

[42] Pokud stěžovatelka na jednom místě posune podle ní obecně formulovaná tvrzení (např. *imunomodulace*) do polohy zjevného léčebného tvrzení, jako na výše uvedeném místě, ovlivní tím do značné míry i kontext užití totožných slov a slovních spojení na jiných místech svých internetových stránek. To navíc za situace, kdy blíže rozvádí účinky medicínálních hub coby samostatného léčebného tvrzení. Akcentuje-li tedy stěžovatelka právě kontext jednotlivých tvrzení, je třeba konstatovat, že stěžovatelka zasadila svá „sporná“ tvrzení do takového kontextu, že je lze bez jakýchkoliv pochybností pohledem průměrného spotřebitele kvalifikovat jako tvrzení léčebná.

[43] Kromě toho si nelze nepovšimnout ani věty uvedené ihned za tvrzením, že se medicínální houby používají např. při léčbě rakoviny: „*Medicínální houby jsou zkrátka zázračné.*“ Zjevně tak chtěla stěžovatelka svá tvrzení ještě více zdůraznit.

[44] Stěžovatelka dále poukazuje na článek uveřejněný na svých internetových stránkách „*Jak počítovat medicínální houby*“. Podle ní z článku neplyne, že by houby měly schopnost léčit lidské nemoci. Článek popisuje pouze účinky produktů z hlediska „normálního“ stavu lidského organismu. Proto se má jednat nanejvýše o zdravotní tvrzení. Tuto námitku však stěžovatelka nevznesla před městským soudem, ač tomu nic nebránilo. Námitka je proto nepřípustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[45] Nejvyšší správní soud se neztotožňuje ani s námitkou, že městský soud svým výkladem učinil ze spotřebitele nesvéprávného jedince tím, že se podle něj stěžovatelka snaží u produktů navodit dojem jedinečnosti a exotičnosti, a v důsledku toho jej přesvědčit, že produkty mají preventivní účinky. Stěžovatelka odkazuje na rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2017, č. j. 2 As 5/2017-62, kde se jednalo o extrakt z česneku.

[46] Promítnutím závěrů rozsudku č. j. 2 As 5/2017-62 do aktuální právní úpravy se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku č. j. 5 As 219/2019-49. Poukázal především na to, že druhý senát ve zmíněném rozsudku vykládal předchozí právní úpravu, která považovala léčebná tvrzení za nepřípustná pouze tehdy, pokud byla s to uvést spotřebitele v omyl. Aktuální právní úprava však zakazuje léčebná tvrzení bez dalšího. Pátý senát nicméně dovodil z celkového účelu právní úpravy existenci úzce vymezené výjimky, na kterou se nevztahuje zákaz tzv. léčebných tvrzení, a to z důvodu, že léčebné tvrzení není vůbec způsobilé ovlivnit spotřebitele. Pro aplikaci této výjimky musí být splněny dvě podmínky. Jednak musí jít o potravinu, kterou spotřebitel bezpečně dokáže odlišit od léčiva, jednak s ní musí být spojeno „*neuvěřitelné*“ tvrzení, kterým se „*žádný spotřebitel nemůže nechat zmýlit*“.

[47] V nyní posuzované věci se však o takový výjimečný případ nejedná. Stěžovatelka u jednotlivých produktů sama uvádí jejich původ. Mnohdy se jedná o Asii. Byť Nejvyšší správní soud nepopírá, že některé houby mohou být spotřebitelům známy, jistě nelze srovnávat míru znalosti účinků česneku, který je spotřebiteli velmi dobře znám, a míru

pokračování

znalosti účinků stěžovatelkou nabízených produktů. Obdobnou argumentaci ostatně použil právě pátý senát v situaci, kdy se jednalo o byliny taktéž původem z Asie, např. ženšen (bod 39 výše uvedeného rozsudku). Úvaha městského soudu proto obстоjí.

[48] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval spornými zdravotními tvrzeními. Ve vztahu k nim stěžovatelka namítá v zásadě jen to, že je pro obecnost jednotlivých výroků nelze za zdravotní tvrzení vůbec považovat.

[49] Zdravotní tvrzení poukazují na vztah mezi udržením zdraví a potravinou. Nejsou všeobecně zakázána, jsou-li pravdivá. Proto jsou zřízeny seznamy, které obsahují podle vědeckých poznatků pravdivá zdravotní tvrzení (viz rozsudek č. j. 5 As 219/2019-49).

[50] *Adaptogeny* jsou metabolické regulátory, mezi jejichž účinky patří zvyšování odolnosti organismu proti širokému spektru stresových faktorů. Nehledě na předchozí působení stresových faktorů by měly podporovat normální funkce organismu [viz HRUŠA, A. *Adaptogeny a jejich vliv na lidský organismus*. Diplomová práce, Praha: Univerzita Karlova, Fakulta tělesné výchovy a sportu, Biomedicínská laboratoř, 2023. s. 7, či Adaptogen | Slovník cizích slov (infoz.cz)]. Pojem *tonizer* může být užit ve více významech. Obecně lze pojem tonizační přeložit jako posilující [viz Tonizační, tonisační | Slovník cizích slov (infoz.cz)]. Na internetových stránkách se přitom toto slovo nachází hned za větou: „*Celkově organismus posilují*“. Je proto zjevné, že tonizerem se zde rozumí jakýsi posilovač organismu. Význam tvrzení *harmonizují metabolismus a proces trávení* je zřejmý.

[51] Všechny tyto pojmy proto zjevně poukazují na vztah mezi udržením zdraví a medicínálními houbami. Ve vztahu k tvrzení *harmonizují metabolismus a proces trávení* to musí vnímat i průměrný spotřebitel, stejně jako ve vztahu k pojmu *tonizer* (s ohledem na kontext užití tohoto pojmu). Jedná se tak bez jakýchkoliv pochyb o zdravotní tvrzení. Tomu nasvědčuje i kontext odstavce, ve kterém stěžovatelka tvrzení užila. Hovoří v něm právě o posilování organismu či jeho ochraně před negativními vlivy. Stěžovatelka svoji argumentaci nerozvíjí v tom směru, zda jsou uvedená zdravotní tvrzení schválena nebo alespoň uvedena na tzv. *on hold* seznamu. Touto otázkou se tudíž Nejvyšší správní soud zabývat nebude a pouze shrnuje, že výše uvedená tvrzení jsou zdravotními tvrzeními, přičemž stěžovatelka nenamítá, že byly splněny podmínky pro jejich užití upravené v nařízení č. 1924/2006.

[52] Dále stěžovatelka poukazuje na několik usnesení civilních soudů o návrhu na nařízení předběžného opatření. Z nich má vyplývat, že doplňky stravy lze označovat některými zdravotními tvrzeními, včetně tvrzení týkajícího se snížení rizika onemocnění.

[53] Stěžovatelka má pravdu v tom, že rozdílný výklad práva civilními a správními soudy může být problematický (viz nálezn Ústavního soudu ze dne 24. 11. 2020, sp. zn. III. ÚS 134/20, bod 28). Nejvyšší správní soud ovšem souhlasí s městským soudem, že stěžovatelka význam usnesení o návrhu na nařízení předběžného opatření do velké míry přeceňuje. Její náhled, že civilní soud posuzuje při rozhodování o návrhu na nařízení předběžného opatření hmotné právo, je velmi zjednodušující. „*Předseda senátu nezkoumá na*

prvním místě návrh po hmotněprávní stránce (ač musí posoudit, zda lze s dostatečnou mírou pravděpodobnosti usuzovat, že v řízení ve věci samé bude jednání žalovaného hodnoceno jako jednání protiprávní - viz usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 11. 1. 2012, čj. 3 Cmo 370/2011-294, citované v komentáři k § 75 odst. 2), ale posuzuje jej hlavně z procesního hlediska, konkrétně zvažuje: 1. zda je nutná zatímní úprava poměrů; 2. zda brozí zmaření výkonu rozhodnutí (exekuce). Dospěje-li k závěru, že alespoň jeden z těchto aspektů je osvědčen, návrhu vyhoví a předběžné opatření nařídí.“ (viz Jirsa, J. komentář k § 75c. In: Jirsa, J. a kol. Občanské soudní řízení: Soudcovský komentář. Kniha I. 4. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2023).

[54] Ústavní soud v této souvislosti hovoří o procesním nároku navrhovatele předběžného opatření, nikoliv konečném řešení sporu z hlediska hmotného práva (viz náleze ze dne 10. 11. 1999, sp. zn. II. ÚS 221/98). To, že se potřeba zatímní úpravy poměrů účastníků posuzuje se zřetelem ke konkrétnímu nároku, jak upozorňuje stěžovatelka, není v tomto ohledu významné.

[55] Krom toho se stále jedná o rozhodnutí dočasné povahy. Výsledek meritorního rozhodnutí může být odlišný. Předběžným opatřením není prejudikován konečný výsledek sporu (viz náleze ze dne 10. 11. 1999, sp. zn. II. ÚS 221/98). Stěžovatelka tak těžko může spoléhat na to, že soudy ve správním soudnictví budou vycházet ze závěrů civilních soudů (navíc nikoli primárně hmotněprávních) vyjádřených v usneseních o návrhu na nařízení předběžného opatření, pokud jimi není při meritorním rozhodnutí vázán ani samotný civilní soud, který je vydal. Ve správním řízení poukazovala stěžovatelka na usnesení Vrchního soudu v Praze a Krajského soudu v Hradci Králové, v jejichž odůvodnění, která jsou pevně svázána se specifickým prostředím ochrany před nekalou soutěží, se ovšem uvedené soudy vůbec nezabývají výkladem čl. 7 odst. 3 nařízení č. 1169/2011. Civilní soudy tak v těchto usneseních nepředestřely žádný konkurenční výklad uvedeného ustanovení, s nímž by se musely správní orgány či městský soud vypořádat.

[56] Usnesení předložená stěžovatelkou v řízení před městským soudem a v řízení o kasační stížnosti vychází z právního názoru Nejvyššího soudu vyjádřeného v rozsudku ze dne 29. 7. 2020, sp. zn. 23 Cdo 3500/2019, na který odkazují. Nejvyšší soud v něm zjednodušeně řečeno dospěl k závěru, že léčebná tvrzení nejsou u doplňků stravy vůbec přípustná. Uvádění tvrzení o vlivu doplňků na zdraví člověka není zcela zakázáno, a proto nemůže bez dalšího klamat spotřebitele v tom, že se jedná o léčivo. Výklad právního rámce předestřený Nejvyšším soudem se shoduje s východiský, která zastává judikatura Nejvyššího správního soudu (viz výše) a která ve svém rozhodnutí aplikoval i městský soud. Nelze proto přisvědčit stěžovatelce, že by existovaly dvě souběžné výkladové linie, mezi nimiž by se zmítala.

[57] Stěžovatelka stručně uvádí, že jednala i v souladu se správní praxí. Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že to městský soud vyvrátil (bod 50 napadeného rozsudku). S tímto závěrem stěžovatelka žádnou polemiku nevede.

pokračování

[58] Nyní k materiální stránce přestupku. Stěžovatelka má pravdu v tom, že závěr vyjádřený v bodě 51 rozsudku městského soudu není zcela přesvědčivý. Takto izolovaně totiž skutečně působí, že platí pouze ve vztahu k přestupku podle § 11 odst. 1 písm. c) zákona o Státní zemědělské a potravinářské inspekci. Stěžovatelka se totiž logicky dopustila uveřejnění léčebných a zdravotních tvrzení ještě před vydáním opatření, z nichž se podle městského soudu měla dozvědět, že jedná protiprávně. Vydání opatření ji proto upozornilo na protiprávnost jejího jednání až ve chvíli, kdy jej stěžovatelka již učinila. Podstatou její námitky je argument, že jednala v souladu s dosavadní rozhodovací praxí, a směřuje tedy před okamžik vydání opatření.

[59] Na druhou stranu není možné hodnotit vypořádání tohoto žalobního bodu zcela izolovaně. Z napadeného rozsudku jednoznačně vyplývá, že se městský soud v rámci vypořádání dalších žalobních bodů neztotožnil s tím, že by usnesení civilních soudů aprobovala jednání stěžovatelky (viz bod 60). Tento závěr potvrdil i Nejvyšší správní soud. Proto není žádný důvod k tomu, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu pouze kvůli dílčímu nedostatku při vypořádání jednoho žalobního bodu, který lze korigovat.

[60] Kromě toho ani stěžovatelčina argumentace nemůže ze své podstaty odůvodnit nenaplnění materiální stránky přestupku. Změna rozhodovací praxe stran toho, jaké jednání naplňuje formální znaky přestupku, nemůže mít vliv na škodlivost jednání přestupce na společnost, tedy na materiální znak přestupku. Dojde-li totiž k naplnění formálních znaků přestupku, je obvykle naplněn i materiální znak, což platí obzvlášť u ohrožovacích deliktů (rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 As 187/2016-23, bod 20). Stěžovatelka spatřuje dosavadní správní praxi, která nebyla v jejím případě respektována, v tom, že správní orgány dříve nestíhaly přestupky týkající se uvádění léčebných a zdravotních tvrzení při propagaci medicínálních hub. Stěžovatelka nicméně netvrdí, že by obdobné jednání již bylo v minulosti správními orgány posuzováno se závěrem, že není v rozporu s právem. Správní praxe má vyplývat pouze z toho, že obdobná jednání nebyla předmětem kontroly ze strany správních orgánů. Ze skutečnosti, že správní orgány po nějakou dobu neprováděly kontrolu označování doplňků stravy obsahujících výtažky z hub, a tedy nezakročily proti nezákonnému jednání dříve, nelze dovozovat, že se osoby prodávající tyto produkty mohly domnívat, že si počínají v souladu s právem. Nedostalo se jim ani náznaku ujištění, že tomu tak je. Domnívala-li se stěžovatelka, že jedná v souladu se zákonem, vycházela nanejvýš ze svého subjektivního přesvědčení, jemuž ovšem neodpovídalo žádné „utvrzení“ ze strany správních orgánů, s nimiž stěžovatelka v této souvislosti nevstupovala vůbec v kontakt. Sama stěžovatelka v návrhu na nařízení předběžného opatření prezentovala takový právní náhled na označování výrobků spojením *medicínální houby*, který dokládá, že ani sama nebyla subjektivně přesvědčena, že je takový postup zákonný. Rozhodnutí Vrchního soudu v Praze a Krajského soudu v Hradci Králové o návrzích na předběžné opatření se pak již z povahy těchto orgánů nijak nemohla podílet na ovlivnění správní praxe, přičemž vzhledem ke svému specifickému charakteru ani nemohla utvrdit stěžovatelku v tom, že by jí uváděná tvrzení byla v souladu s nařízením č. 1169/2011 a nařízením č. 1924/2006.

[61] Dále stěžovatelka rozporuje, jak městský soud vypořádal její námitku týkající se zákonnosti a přiměřenosti uloženého správního trestu. Má za to, že dostatečně nepřihlédl k tomu, že stěžovatelka nebyla vedena zlým úmyslem, nýbrž důvěrou v rozhodovací praxi soudů. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl, stěžovatelka nemohla na základě jednoho rozhodnutí Vrchního soudu v Praze o návrhu na nařízení předběžného opatření a jednoho rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové, které vychází z rozhodnutí vrchního soudu, nabýt přesvědčení o ustálenosti rozhodovací praxe (viz body 53-55). Správní orgány správně poukázaly na řadu přitěžujících okolností (mnohost přestupků, nerespektování uložených opatření, význam společenského zájmu ohroženého protiprávním jednáním, recidiva atd.), pro něž nebylo možné upustit od uložení správního trestu. Uložený úhrnný trest na samé spodní hranici stanoveného rozpětí není v tomto kontextu zjevně nepřiměřený, a proto městský soud správně zamítl i návrh na jeho moderaci. Kasační námitka je proto nedůvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[62] Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[63] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka v řízení nebyla úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, avšak nevznikly mu žádné náklady nad rámec úřední činnosti, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. března 2024

Tomáš Kocourek
předseda senátu